

Arrest

nr. 125 200 van 4 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 september 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VERKEYN, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 februari 2012 diende betrokkene een asielaanvraag in.

1.2. Op 16 september 2013 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van uitsluiting van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming.

1.3. Op 26 september 2013 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker gegeven (bijlage 13*quinquies*). Op 1 oktober 2013 werd deze bijlage 13*quinquies* betekend.

Dit is de bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer,
naam : (...)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 16 september 2013 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen..."

1.4. Op 15 oktober 2013 dient verzoeker een schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal van 26 september 2013.

1.5. Met arrest nr. 119 438 van 25 februari 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft namelijk artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt: *"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven."* Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

2.2. *In casu* werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen. De verzoekende partij betwist evenmin dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Bij een eventuele vernietiging van het bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij dus geen nut opleveren. Daarenboven weerlegt de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet.

2.3. Verzoeker beroept zich op een hogere rechtsnorm en roept de schending in van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). De Raad is gehouden de bestreden beslissing te toetsen aan deze opgeworpen regels van internationaal recht. Een en ander vloeit voort uit de verplichting die rust op de Belgische Staat om de toepassing van regels die voortkomen uit internationale verdragen waarbij zij partij is, te respecteren. Het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens ressorteert hieronder.

2.4. Verzoeker voert in een tweede middel aan:

"Indien de verwerende partij de nodige zorgvuldigheid aan de dag zou hebben gelegd dan zou zij hebben kunnen vaststellen dat de bestreden beslissing geenszins rekening houdt met de individuele omstandigheden eigen aan dit dossier waarop internationale bepalingen van toepassing zijn. Dit geldt des te meer, nu een schending van artikel 3 E.V.R.M. meer dan reëel is. Het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) dd. 26 september 2013 (kennisgeving postdatum + twee werkdagen) (stuk 1) werden door de verwerende partij niet afdoende gemotiveerd. Het bevel om het grondgebied te verlaten is immers louter en alleen ingegeven op basis van het motief betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. Deze motivatie kan niet in aanmerking genomen worden teneinde het bevel om het grondgebied te verlaten in het licht van artikel 2 en 3 E.V.R.M. te rechtvaardigen. De verzoekende partij is afkomstig uit Irak. Omwille van zijn tewerkstelling en de bedreigingen die de verzoekende partij hierdoor mocht ondervinden heeft de verzoekende partij zijn land van herkomst ontvlucht. In datum van 6 februari 2012 werd door de verzoekende partij asiel aangevraagd bij de Belgische asielautoriteiten. Bij beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen dd. 16 september 2013 (kennisgeving 17 september 2013) werd de verzoekende partij uitgesloten van de toekenning vluchtelingenstatus alsook toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit omwille van het feit dat de verzoekende partij jarenlang minstens een impliciete of stilzwijgende bijdrage zou hebben geleverd aan het in het in standhouden van het systematisch gebruik van folteringen. Dit is evenwel geenszins het geval. De aangevoerde elementen door het Commissariaat - Generaal kunnen bijgevolg niet volstaan om te besluiten de weigering van de asielaanvraag van de verzoekende partij alsook dat hij valt onder de uitsluitingsgronden van de Conventie van Genève, artikel 1 par. F (a). Immers, de verzoekende partij heeft zich zelf nooit schuldig gemaakt aan enige folterpraktijken, maar kon als kleine agent de folteringen niet stoppen. Voor de verzoekende partij was het eveneens niet mogelijk om zijn werk zomaar te verlaten. Verzoeker moest zijn land dienen, zo niet zou hij voor een militaire rechtbank gebracht worden en beschouwd worden als deserteur. Ontslag wordt immers niet aanvaard. Gelet op het feit dat verzoeker zijn land van herkomst is ontvlucht en zijn werk heeft verlaten werd er ten aanzien van verzoeker een arrestatiebevel afgeleverd. In Irak is er bovendien een militair proces hangende tegen cliënt wegens desertie. Niettegenstaande de uitsluitingsclausule bepaalt de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (...). Eveneens voorziet de beslissing van het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de verzoekende partij in een "niet-terugleidingsclausule (NTC)": "Niettegenstaande u dient te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie overeenkomstig artikel 1, F (a), meent de Commissaris-generaal evenwel dat het in huidige omstandigheden niet aangewezen is dat u gedwongen zou worden teruggeleid naar uw land van herkomst, waar volgens uw verklaring uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren." Niettegenstaande het hier gaat om een niet - bindend advies, dient de verwerende partij hier evenwel rekening mee te houden. Immers, het is vaste rechtspraak van de Nederlandstalige kamers van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat een schending van artikel 3 E.V.R.M. niet enkel dient onderzocht te worden bij de asielprocedure, maar ook bij een beslissing tot uitwijzing (zie ook RVV 2 december 2009, n°35 233; RVV 15 juli 2010, n° 46 326). (...). De verwerende partij had de plicht om, bij het nemen van de bestreden beslissingen, een schending van artikel 3 E.V.R.M. te onderzoeken. De verzoekende partij wijst hierbij eveneens naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, die België veroordeeld heeft nu de Belgische staat zich heeft onttrokken aan een onderzoek naar een behandeling in strijd met artikel 3 E.V.R.M. (...). De verwerende partij moet bijgevolg een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het E.V.R.M. verboden handeling (E.H.R.M. 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Hieruit volgt dat de Belgische Staat dus de verplichting heeft om in elke zaak, individueel, te onderzoeken of een schending van artikel 3 E.V.R.M. aanwezig is. Dit onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M. werd in de bestreden beslissing op geen enkele manier gerealiseerd. Van de verwerende partij kan redelijkerwijs verwacht worden dat zij, in het licht van de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de "niet-terugleidingsclausule" die daarin werd opgenomen, aanneemt in haar handelen, met name de uitvoering van de gedwongen verwijdering. De verwerende partij heeft nagelaten dit te doen, waardoor de zorgvuldigheidsverplichting geschonden wordt. Uit de bestreden beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 16 september 2013 (kennisgeving 17 september 2013) volgt dat een schending van artikel 2 en 3 E.V.R.M. meer dan reëel is. Het gaat hier om ernstige grieven die door de verwerende partij op zijn minst diende onderzocht te worden. De bestreden beslissing dd. 26 september 2013 houdt op geen enkele wijze rekening met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij. Er werd geen onderzoek gedaan naar een mogelijke schending van artikel 2 en 3 E.V.R.M. Niettegenstaande de verwerende partij de plicht heeft om, in het licht van de internationale bepalingen, een nauwkeurig onderzoek te voeren, heeft zij nagelaten dit te doen. De bestreden beslissing dd. 26 september 2013 (kennisgeving postdatum + twee werkdagen) bevat door de

verwerende partij geen toetsing aan artikel 2 en 3 E.V.R.M. Meer nog, de bestreden beslissing bevat hierover geen enkel woord. De bovenstaande rechtsregels worden in de bestreden beslissing zonder meer geschonden."

2.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.6. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 26 september 2013 steunt onder meer op het motief dat door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 16 september 2013 een beslissing van uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de

subsidiare beschermingsstatus werd genomen. In voornoemde beslissing komt de commissaris-generaal tot volgende conclusie:

“Niettegenstaande u dient te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie overeenkomstig artikel 1, F (a), meent de Commissaris-generaal evenwel dat het in de huidige omstandigheden niet aangewezen is dat u gedwongen zou worden teruggeleid naar uw land van herkomst, waar volgens uw verklaring uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.”

De verwijdering door een lidstaat kan een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM opleveren wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Artikel 6, § 1 van de richtlijn legt de lidstaten op om een terugkeerbesluit tegen elke onderdaan van een derde land uit te vaardigen die illegaal op het grondgebied verblijft. De eerste zin van het eerste lid van artikel 7 werd in die zin aangepast. Een dergelijke verplichting geldt uiteraard niet indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich mee zou brengen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (*Parl.St.* 53, 1825/001, ph).

De verwerende partij diende het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan en de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te onderzoeken, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij.

Uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal in zijn beslissing van 16 september 2013 noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest nr. 119 438 van 25 februari 2014 een onderzoek heeft gedaan naar een schending van artikel 3 van het EVRM. Door na te laten het risico op *“folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”* te onderzoeken, schendt de verwerende partij artikel 3 van het EVRM, temeer daar de commissaris-generaal er in zijn beslissing van 16 september 2013 op wijst dat het *“niet aangewezen is dat u gedwongen zou worden teruggeleid naar uw land van herkomst”*.

Het middel is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 september 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC